

EEN ERNSTIG CONFLICT

Wij ontvingen van de zijde van het Hoofdbestuur der Ned. Maatschappij tot Bev. der Tandheekunde het onderstaande artikel.

Met den Bond van Amsterdamsche Ziekenfondsen, eene combinatie, welke ongeveer 150.000 menschen verzekert, is plotseling en onverwachts een conflict gerezen. De leden der Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Tandheekunde zijn daarvan bereids in kennis gesteld. Maar de lezers van dit Tijdschrift in het algemeen en de leden der Maatschappij in het bijzonder, hebben recht op een nadere uiteenzetting, nu, voor het eerst sinds wij ons intensief met ziekenfonsaangelegenheden bemoeien, een groot ziekenfonds zich vrij scherp is gaan stellen tegenover onze Maatschappij.

Sedert 1918 is de tandheekkundige hulp in genoemden Bond geregeld in overleg en door een collectief contract met de Maatschappij. Acht tandartsen zijn aan den Bond verbonden: voor de helft zorgen zij zelf voor lokaliteiten en installatie, welke op bepaalde uren elken dag dienst doen als polikliniek van den Bond. Dank zij ons initiatief hebben de verzekerden daar recht op wat wij gewend zijn te noemen: chirurgische en conserveerende tandheekkundige hulp, zonder bijzondere vergoeding (alleen dus voor de betaalde wekelijkse premie). Voor prothese wordt volgens een bepaald tarief door de verzekerden aan de tandartsen betaald. Een en ander geschiedt onder regelen, welke de uitvoering mogelijk maken, en eene, op onze aanwijzing ingestelde contrôle van een

commissie, bestaande uit twee afgevaardigden van de Maatschappij en twee afgevaardigden van den Bond. De andere vier collega's ontvangen bij zich thuis de patiënten, behoeven hun voor rekening van den Bond alleen „consultatieve en chirurgische" tandheelkundige hulp te verleen en ontvangen daarvoor een (voor alle vier gezamenlijk) vaste som per jaar, welke som in verhouding tot het aantal van elks praestatie's, verdeeld wordt. Voor verdere diensten wordt door de patiënten aan die tandartsen volgens tarief betaald. Deze beide regelingen loopen op 1 April, resp. op 1 Juli a.s. af. De Bond wenscht de laatstgenoemde hulpverleening te laten vervallen, de andere (die in de poliklinieken) te continueeren, mits met verlaging van de door de patiënten te vergoeden kosten voor prothese. Vóór 1 Januari (den bij de contracten bepaalde termijn) werden door den Bond de loopende overeenkomsten opgezegd — hetgeen wel niet noodzakelijk was en volstrekt niet door de tot nu toe bestaande verhouding tusschen den Bond en de Maatschappij geboden, om tot wijziging te komen van bepalingen, welke voor verbetering vatbaar zouden blijken — maar wat ten slotte het goed recht van den Bond was, als hij geheel vrij wilde zijn. Onmiddellijk na de opzegging begonnen de onderhandelingen over een nieuwe overeenkomst. Hierbij stelde de Maatschappij zich op het standpunt, dat onder geen beding eenige vermindering van de gelegenheid voor tandheelkundige hulp voor de verzekerden toelaatbaar was. Onder de tegenwoordige regeling is die gelegenheid nog lang niet in overeenstemming met de werkelijk bestaande behoefte, hetgeen alle ingewijde deskundigen gemakkelijk uit de gegeven cijfers begrijpen. En uitbreiding daarvan zou dringend gewenscht zijn. Waar we echter altijd met de bestaande of beweerde financieele beletselen van ziekenfondsen te rekenen hebben, zou door ons als voorwaarde voor continueering der overeenkomsten met den Bond op dit oogenblik die uitbreiding niet zijn geëischt — al is het bedrag, hetwelk de Bond voor de tandheelkundige hulp van zijne verzekerden besteedt, in totaal nog slechts luttel te noemen

en lang niet in overeenstemming met de betrekkelijk groote waarde van op goede wijze toegepaste tandheelkundige diensten voor de volksgezondheid. Inkrimping kunnen wij dan ook in geen geval sanctioneeren.

De door den Bond gevraagde verlaging der prothesetarieven, ofschoon deze op zichzelf volstrekt niet te hoog zijn, konden wij als redelijk erkennen in verband met die welke in andere hier ter stede bestaande ziekenfondsen gelden. Wij hebben dan ook gereedelijk toegestemd in die verlaging en hadden daarbij de volle medewerking der in functie zijnde collega's.

In een paar conferenties is daarop getracht, tot eene tevredenstellende regeling te komen. Dit gelukte niet, maar niets deed verwachten, dat deze ten slotte niet zou worden gevonden. Aan het eind der laatstgehouden bijeenkomst werd ons door de vertegenwoordigers van den Bond verzocht, om eene gedetailleerde regeling te ontwerpen, waarmee de Maatschappij zich zou kunnen tevredenstellen, en deze regeling schriftelijk aan den Bond mede te deelen, welke dan daarover zou kunnen oordeelen. De vertegenwoordigers der Maatschappij voldeden hieraan met den meesten spoed en in een vorm, welke verdere bespreking (waartoe zij zich reeds bij voorbaat mondeling bereid hadden verklaard) toeliet. Van den Bond kwam daarop een antwoord, hetwelk een stel, ten deele nieuwe, voorwaarden inhield, welke niet voldeden aan den door ons reeds onmiddellijk als onafwijsbaar gestelden eisch: geen vermindering van het totaal der gelegenheden voor tandheelkundige hulp voor de verzekerden, en welke, in haar geheel genomen, als onaannemelijk moesten worden beschouwd, — al zou over sommige punten zeker te praten zijn. Het schrijven van den Bond eindigde aldus: „met het „oog op de mogelijkheid dat met u geen overeenstemming „wordt bereikt en wij alsdan maatregelen moeten treffen tot „voorziening in de tandheelkundige hulp vanaf 1 April a.s., „achten wij het noodzakelijk dat u ons uiterlijk op 29 Februari „a.s. bericht of u met onze voorstellen al dan niet accoord

„kunt gaan. In afwachting van uw bericht, enz.” Wij hebben daarop dd. 26 Febr. den Bond het eenige bericht doen toekomen, hetwelk als antwoord op dit schrijven mogelijk was: „Terwijl wij u verwijzen naar ons schrijven van den 14den „Februari j.l. deelen wij u op uw verzoek, vervat in de laatste „alinea van uw brief van den 21sten Februari 1924, mede, „dat wij met uw voorstellen niet accoord kunnen gaan.”

Zonder dat wij eenig nader schrijven van den Bond ontvingen, plaatste deze daarop op 29 Febr. eene advertentie, waarin tandartsen gevraagd werden voor poliklinische hulp. Waarmee dus zonder oorlogsverklaring de vijandelijkheden waren geopend en wij plotseling in een strijd met een groot ziekenfonds waren gewikkeld, dien *wij* niet gezocht hebben.

Den volgenden dag noodigden wij bij advertentie de collega's uit, die zouden overwegen, met den Bond in relatie te treden, inlichtingen bij ons in te winnen.

Tot zoover de feiten op het oogenblik, dat wij dit schrijven.

Dat ons deze loop van zaken spijt, mag hier gerustelijk worden getuigd. Al zijn we nu al jaren bezig in ziekenfonds-aangelegenheden, zij vormen toch nog een tak van dienst van onze Maatschappij, welke nog in eene jeugdige groeiperiode verkeert. En in deze periode deze strubbeling, is voor het oogenblik niet aangenaam. In al de jaren van ons werken hebben wij slechts één ideaal voor oogen gehad en we hebben niet nagelaten dit te doen weten aan allen, wien het kon aangaan: populariseering van goede tandheelkundige hulp, zoodat de weldaden van tandheelkundige prophylaxe en tandheelkundige diensten zooveel mogelijk ook ten goede zouden komen aan de breedte lagen van het volk. Wij hebben ten koste van veel opoffering van tijd en energie, flinke vorderingen op dezen weg gemaakt, zij het dan ook voetje voor voetje; meermalen gelukkig onder blijken van waardeering van hen, wien deze hulp ten goede kwam, of hunne vertegenwoordigers. Nooit hadden wij het doel om als de vakvereening zonder meer, te streven naar financieel voordeel van de

leden onzer Maatschappij. Al hebben wij natuurlijk, volgens onze plicht, bij dit werk de gerechtvaardigde en redelijke belangen onzer collega's nimmer uit het oog verloren, we hebben deze immer getoetst en zoo noodig ondergeschikt gemaakt aan de belangen der ziekenfondsverzekerden. Deze omstandigheid juist is steeds de kracht geweest van de mannen, die voor ons her en der in ziekenfondszaken te adviseeren of er over te confereeren hadden. En voldoening gaf het, bij elke wijziging in of op nieuw instellen van de tandheekkundige hulp bij een of ander fonds telkens vooruitgang te kunnen constateeren, een langzaam naderen van het bovengeschetste ideaal. En ook bij de combinatie van fondsen in kwestie gaven de 6 jaren van onze samenwerking met het Bestuur van dien Bond, over het geheel genomen, reden tot voldoening. En nu, met één slag, wordt daaraan een eind gemaakt, tot schade in de eerste plaats van de verzekerden van dien Bond, tot schade voorshands ook van ons ziekenfondswerk in het algemeen.

Of dat conflict nu onherstelbaar is? Neen, natuurlijk niet. Of bij het verschijnen van dit artikel, door wiens tusschenkomst ook, aan dit herstel reeds wordt gewerkt, dan wel, of de breuk ernstiger is geworden, niemand die het zeggen kan. Wij blijven bereid, de onderhandelingen weer op te nemen op het punt, waarop ze gestaakt zijn, en zullen ons niet stellen op het standpunt, dat nu reeds het ideaal kan worden bereikt. Wij zijn er aan gewend geraakt, in zake onderhandelingen over tandheekkundige hulp voor zieken fondsverzekerden met evolutie te rekenen!

Maar als werkelijk de samenwerking tusschen onze Maatschappij en den Bond wordt verbroken, dan zullen wij ons van dezen stap achteruit op den weg naar goede tandheekkundige verzorging van het volk rekenschap moeten geven en de consequentie ervan onder de oogen hebben te zien.

Wat willen wij? Strijd met de ziekenfondsen zeker niet. Integendeel: samenwerking. Slechts als ons deze onmogelijk wordt gemaakt, moeten wij ons paraat houden, onze organi-

satie versterkend naar binnen en naar buiten. Dan zal blijken, dat wij het aangewezen lichaam zijn, om krachtens onze statuten en onze roeping, dezen tak van volksgezondheidsverzorging krachtdadig te behartigen.

Wij hebben boven uiteengezet, dat het andere belangen zijn, dan die van ons-zelf, resp. van onze collega's, welke onze houding bepalen bij de bevordering en behartiging van tandheelkundige hulp in de ziekenfondsen. Natuurlijk zijn ook bij dit conflict de persoonlijke belangen van de tandartsen-medewerkers betrokken. Wij hebben van begin af onze houding met hen overlegd. Het strekt onze Maatschappij tot eer en het is ons eene voldoening, dat niet alleen wij, de vertegenwoordigers der bestuurslichamen, maar ook de betrokken collega's zelf volkomen het gewicht begrepen van de belangen, waarom het bij dit conflict gaat, en geen oogenblik ook maar eraan gedacht hebben, hun persoonlijk belang als overwegend te doen beschouwen.

Het H. B. der Maatschappij heeft den 1sten Maart den leden doen weten, dat het in dit stadium geene goedkeuring zou kunnen verleen en aan eenige individueele overeenkomst met den Bond. Voor de leden der Maatschappij behoeft hieraan geen woord meer te worden toegevoegd. Waar het voorbeeld gegeven is door de juiste houding van die collega's, die persoonlijke belangen zonder aarzelen achterstelden bij de algemeene, welke onze Maatschappij te verdedigen heeft, zou zeker niemand onzer bereid gevonden worden, om op zoodanige wijze opengevallen plaatsen in te nemen.

En wat de tandheelkundigen betreft, die buiten ons verband staan — ongeorganiseerd zijn wil nog niet zeggen: zich vrij gevoelen van alle banden, welke in de burgerlijke maatschappij, een man van eer zijn opgelegd!

Amsterdam, 4 Maart 1924.

Ondergeteekende achtte het bovenstaande van zooveel belang, dat hij gemeend heeft het beste te doen door het op

deze plaats te doen afdrukken. Het is de eerste maal in de annalen van de geschiedenis der tandheelkunde dat een dergelijke botsing plaats vindt en wij willen hopen dat het tevens de laatste zal zijn. Wil die hoop niet ijdel blijken, dan zal deze strijd door ons moeten worden gewonnen, want „het gelijk” is zonder eenigen twijfel over de geheele linie aan de zijde van ons Hoofdbestuur, dat alles gedaan heeft om een conflict te voorkomen, zoolang niet de voorgestelde regeling in flagranten strijd kwam met de elementaire rechten van de patiënten.

Wat de Ziekenfondsen hier willen voor 150.000 patiënten is voor deze laatsten een behandeling, die een *mishandeling* moet worden; en voor de eventueel medewerkende tandartsen een kosteloos brevet van gewetenlooze knoeierij! Dat de tegenwoordige functionarissen daarvoor bedanken is logisch en dat er onder de collega's — al of niet leden van onze Maatschappij — een zestal te vinden zou zijn voor dit onereuse baantje, lijkt ons voorloopig ondenkbaar!

Wanneer het Bestuur van den Bond niet spoedig inziet dat het op den verkeerden weg is, dan vertrouwen wij dat het Hoofdbestuur en de Afdeeling Amsterdam, maatregelen zullen treffen om actief — zoowel voor de patiënten als voor de betrokken collega's — een bevredigende oplossing te vinden.

Men zal voor deze maatregelen zonder eenigen twijfel den geheelen tandheelkundigen stand eendrachtig achter zich hebben!

N.